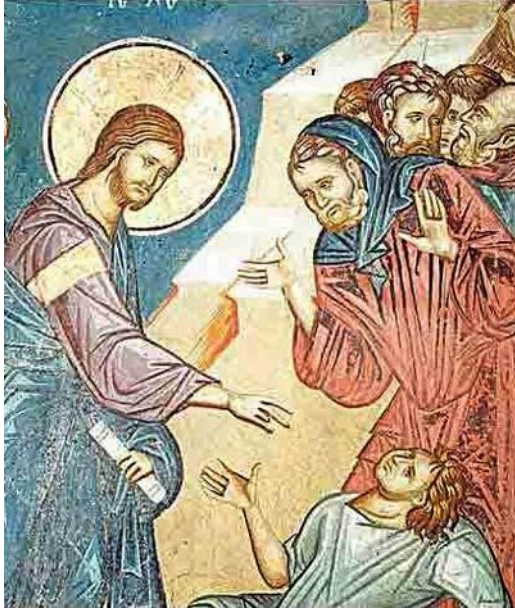

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IAȘI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

**Duminica a 10-a după Rusalii
(Vindecarea lunaticului)**

**Preafericitul DANIEL
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române**

Vedem că atunci când Iisus coboară de pe muntele Taborului, unde s-a schimbat la față, la baza muntelui el constată **necredința multimilor**, dar și multa suferință a bolnavilor, asemenea lui Moise care atunci când a coborât de pe muntele Sinai la poalele muntelui a întâlnit multa necredință a multimilor. În al doilea rând vedem că **Iisus muștră poporul pentru necredință**, dar are milă de copilul bolnav, de copilul lunatic.

În al treilea rând vedem cu **credința puternică, rugăciunea fierbinte și postirea jertfelnică** ajută pe om să dobândească vindecare. De aceea, Mântuitorul Iisus Hristos spune „neamul acesta de demoni nu iese decât prin rugăciune și post”.

Vedem că acest copil nu se mai poate ruga sau nu știa ori nu poate să se roage ca să poată să fie vindecat, dar tatăl său trăiește, simte suferința copilului și devine vocea sau glasul aceste suferințe. El merge la Iisus după ce mai întâi a fost la ucenicii Săi care nu au reușit să vindece pe copilul bolnav, îngenunchează în fața Lui și spune: „Doamne miluiește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, adesea cade în foc și în apă”.

Această constatare a tatălui că fiul său nu a fost vindecat de ucenici îl determină să încerce ultima șansă și anume vindecarea lui de către Mântuitorul Iisus Hristos. Deci, tatăl se roagă pentru copilul bolnav arătând prin aceasta o puternică iubire părintească, dar și o compasiune, o împreună pătimire cu acest copil bolnav, lunatic sau epileptic.

Aceasta ne arată **cât de importantă este rugăciunea altora pentru noi** dacă numai putem, nu știm sau nu mai suntem în stare să ne rugăm pentru noi înșine sau nu știm să ne rugăm cu adevărat ca să dobândim ajutorul lui Dumnezeu.

Să nu fie niciodată Maica Domnului departe de buzele tale, să nu fie niciodată departe de inima ta și pentru ca Ea să-ți împlinească rugăciunile nu uita să urmezi pilda vieții sale:

Urmând-o pe Ea, nu te rătăcești;

Rugând-o pe Ea, nu te pierzi,

Gândindu-te la Ea, nu greșești;

Sprijinindu-te de Ea, nu cazi;

Sub scutul Ei, nu te obosești;

Dacă Ea, te ajută, vei ajunge la limanul mântuirii!

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

Smerita cugetare

Viața Bisericii

Sfânta Maria Mare sau Adormirea Maicii Domnului

Astăzi Biserica sărbătorește Adormirea Maicii Domnului, cunoscută în popor și ca Sfânta Maria Mare. Este ziua în care facem pomenire de mutarea ei din această viață, la cea veșnică. Mărturie despre existența sărbătorii Sfintei Marii avem începând cu secolul al V-lea, când cultul Maicii Domnului începe să se dezvolte foarte mult. Însă, cinstirea Maicii Domnului este prezentă înainte de această perioadă. De exemplu, unul din cele mai timpurii texte păstrate ale Liturghiei, versiunea egipteană a Liturghiei Sfântului Vasile, cuprinde următoarele: „Adu-Ți aminte, Doamne, de părinții noștri... mai ales totdeauna de sfânta și slăvita Maria, Maica lui Dumnezeu, și pentru rugăciunile ei miluiește-ne...”

Locul de origine al sărbătorii Sfintei Maria este Ierusalimul, orașul în care se păstrează mormântul Maicii Domnului, în apropierea Grădinii Ghetsimani. În Apus, această sărbătoare este menționată pentru prima dată în secolul al VI-lea, la Sfântul Grigorie, Episcopul de Tours († 593), în vreme ce în Răsărit acest lucru se petrece mai devreme, în timpul împăratului bizantin Mauriciu (528-603),

care a rezidit Biserica Maicii Domnului din Ghetsimani.

Fecioara Maria și-a dat sufletul în mâinile Fiului ei. A murit cu moartea noastră, pentru că a împărtășit nașterea noastră. N-a fost zămisliță în chip „imaculat”, într-un mod unic și diferit de al nostru. Din acest motiv nu a fost ferită de moarte. Potrivit Tradiției, a fost îngropată într-un mormânt din Ghetsimani, iar după trei zile, mormântul ei a fost găsit gol.

Maica Domnului este singura persoană dintre sfinții Bisericii Ortodoxe care are o rânduală liturgică a punerii în mormânt, asemănătoare cu cea a Mântuitorului. Credincioșii care participă la slujba Vecerniei Adormirii Maicii Domnului cântă imnuri precum *Prohodul* și *Binecuvântările Maicii Domnului*, iar Epitaful Maicii Domnului este purtat în procesiune împrejurul locașului de cult, precum este purtat cel al Mântuitorului în Vinerea Mare. La praznicul Sfintei Marii cântăm: „**Întru naștere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu ai părăsit, de Dumnezeu Născătoare. Mutatu-te-ai la viață fiind Maica Vieții, și cu rugăciunile tale izbăvești din moarte sufletele noastre**”.

Pe urmele sfinților

Sfinții Martiri Brâncoveni - drumul spre sfințenie

În urmă cu 306 ani, în ziua prăznuirii Adormirii Maicii Domnului, la Istanbul, au pierit tragic, după luni întregi de chinuri, domnitorul Constantin Brâncoveanu, cei patru fii ai săi și ginerele său, sfteticul lanache. Martiriul lor a fost recunoscut de Biserica Ortodoxă Română, care 15 august 1992, i-a declarat sfinți. Racla cu moaștele Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu se află la Biserica Sfântul Gheorghe – Nou din București, lăcașul de cult fiind una din ctitoriile sale.

Îndelungata domnie a lui Constantin Brâncoveanu, începută la 29 octombrie 1688 și încheiată tragic în ziua 15 august 1714, a marcat epoca prin amploarea și însemnătatea faptelor sale. Abil diplomat, prin înțelegeri și corespondență dusă în secret față de turci, a căror vasală era Țara Românească, și cu prețul multor punji cu galbeni plătite cu generozitate, voievodul a menținut echilibrul politic la granița a trei mai imperii, Otoman, Habsburgic și Țarist. Țara a putut cunoaște o lungă perioadă de pace, iar ortodoxia, amenințată de pericolul catolic și islamic, a fost apărată.

Ultimii ani ai domniei Sfântului Martir Constantin Brâncoveanu au coincis cu sultanatul lui Ahmed al III-lea, care a condus Imperiul Otoman de la finele lui 1703 până în 1730. Soarta Brâncoveanului era pecetluită, turcii așteptau doar să obțină o cât mai mare parte din averea „Prințului Aurului”, cum îl numeau. Împotriva sa au fost mai multe capete de acuzare, printre care și marea avere personală sau înțelegerile și corespondența purtată în secret cu marile puteri străine. A fost îndepărtat de la domnie pe 25 martie 1714, în Săptămâna Patimilor, când solul sultanului le-a anunțat Brâncovenilor firmanul de mazilire.

Domnitorul și întreaga sa familie, bărbați, femei și prunci, în total 13 prizonieri, au fost duși la Înalta Poartă (Istanbulul de azi, numit pe atunci Țarigrad, Constantinopol, Stambul sau Înalta Poartă). După un drum de 3 săptămâni, au fost aruncați cu toții în închisoarea Yedicule, sau „Inchisoarea celor șapte turnuri”. „Timp de patru luni, în turn sau în „Groapa Sângelui, domnitorul avea să fie torturat neîncetat pentru a mărturisi unde-și ascunsese averile.

„Stați tari, bărbătește, dragii mei, și nu băgați seamă la moarte!”

Pentru că nu mai aveau alt scop au stabilit executarea Brâncovenilor pe data de 15 august, ziua cinstirii Adormirii Maicii Domnului – zi mare pentru creștinii ortodocși – și, totodată, ziua de naștere a domnitorului (împlinea 60 de ani), precum și onomastica soției sale, doamna Marica. Cât sadism!

Tabloul descris de cronicarul Del Chiaro, ne prezintă pe domnitor împreună cu copiii săi, îmbrăcați în haine ponosite, înlănțuiți și cu urmele torturii pe trup, plimbați de la închisoa-

rea Yedikule către Serai, unde erau așteptați de suita sultanului Ahmed al III-lea, precum și de invitații săi speciali – ambasadorii creștini ai marilor puteri europene Franța, Rusia, Anglia și Imperiul Habsburgic.

Legea otomană prevedea pentru creștinii condamnați la moarte posibilitatea de a fi grațiați de către marele muftiu dacă abjurau credința creștină, trecând la mahomedanism. Puterea credinței Brâncovenilor o vedem și în **cuvântul de îmbărbătare** spus mezinului Matei, de numai 11 ani: „Din sângele nostru n-a mai fost nimeni care să-și piardă credința. Dacă este cu puțință, mai bine să mori de o sută de ori, decât să-ți reneghi credința strămoșească, pentru a mai trăi câțiva ani pe pământ”, fiind încredințat că a muceniciei cunună se ia prin botezul sângelui, iar de aici încolo nu mai păcătuiești, așa cum spunea Sfântul Ciprian al Cartaginei. Apogeul jertfei martirice a fost când Matei a zis călăului: „Vreau să mor creștin! Lovește!”. Cruzimea și sadismul decapitării trebuiau să umple cu vârf paharul Brâncoveanului. Mai întâi a căzut capul vistiernicului lanache Văcărescu, apoi a lui Constantin, pe urmă a lui Ștefan și Radu, iar după o scurtă ezitare și a mezinului Matei, iar al domnului

valah abia după ce va fi asistat la întreaga grozăvie.

Cronicile Bălăcenilor istorisesc că măcelul de la laly-Kioșc a durat doar 15 minute. Cei șase au fost puși în genunchi, li s-a dat voie să-și rostească o rugăciune înainte de execuție, iar Brâncoveanu le spune fiilor săi: „Fii mei, fii mei! lată toate avuțiile și orice alta am pierdut. Să nu ne pierdem încăi sufletele. Stați tari, bărbătește, dragii mei, și nu băgați seamă la moarte. Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte au rădat pentru noi și cu ce moarte de ocară au murit! Credeți tare în aceste și nu vă mișcați din credința pravoslavnică pentru viața și lumea aceasta! Aduceți-vă aminte de Sfântul Pavel, ce zice: că nici sabie, nici îmbulzeală, nici moarte, nici alta orice nu-l va despărți de Hristos; că nu sunt vrednice muncile și nevoile acestea de aici spre mărirea ceea ce o va da Hristos. Acuma dară, o dulcii mei fii, cu sângele nostru să spălăm păcatele noastre”.

Capetele lor au fost purtate pe străzile cetății în vârful sulitelor – fiind atârinate pentru trei zile la poarta saraiului – iar trupurile aruncate în Bosfor. Acestea au fost pescuite apoi de creștini și înmormântate în biserica Mănăstirii Maicii Domnului, de pe insula Halki, mănăstire zidită de împăratul Ioan al II-lea Paleologul și ajutată cu multe daruri de domnitorul Brâncoveanu.

Mult-îndurerata Doamnă Marica, după ce a asistat la martirul propriei familii, a fost scoasă din închisoare – în luna martie a anului 1715 – și exilată pentru un an în insula Kutai. În 1716 s-a întors în țară, dar abia în anul 1720 a reușit să aducă în țară osemintele martirilor, ajutată fiind de domnitorul Nicolae Mavrocordat și să le înmormânteze în Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București. De frica turcilor nu s-a scris nimic pe piatra funerară, ci doar o însemnare discretă gravată pe candela atârnată deasupra mormântului a făcut posibilă identificarea mormântului, după

mai mult de două secole.

Este greu de înțeles atitudinea ambasadorilor Europei creștine în fața barbariei masacrului păgân săvârșit împotriva familiei unui principe creștin, la care au asistat cu suflete împietrite. Puținele ziare europene care consemnează tragedia, precum și rapoartele diplomatice trimise din Constantinopol sunt mai preocupate de averea, decât de martiriul Altin Beiului valah.

Voievodul Constantin Brâncoveanu a fost un statornic mărturisitor al credinței creștine ortodoxe, până la jertfa sa martirică, și un susținător al culturii și al artei românești.

De aceea, Biserica Ortodoxă Română, la 20 iunie 1992 a canonizat pe Sfinții Martiri Brâncoveni, fixându-le ca zi de prăznuire ziua de 15 august.

Cinstirea memoriei Sfântului voievod martir Constantin Brâncoveanu este o datorie de conștiință a întregului popor român. Învățăm din pilda Sfinților Martiri Brâncoveni să iubim pe Hristos și să fim ctitori de locașuri sfinte și de cultură creștină, să cultivăm întrajutorarea frățească și să fim milostivi, să apărăm credința creștină, având în suflet iubire jertfelnică pentru Hristos și pentru Biserica Sa.